

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708763277216/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

At Natten er saa mørk, det er en Lykke;
Det passer sig saa godt. Det var om Natten,
At Amor gjorde sit Besøg hos Psyche.

Paa hver en Skygge spejdende hun stirred
Og lytted efter

Hold op! Skygge! raabte Brynjulfsen.
Skyggen vedblev uførtroden:

... lytted efter hver en Lyd i Natten,
Bestandig smukkere og meer forvirret.

Jeg kvæler Dig, Bæst! truede Ulf. Skyggen fortsatte:

Til Kys indbyder Armen, hvid og kjælen,
En dejlig Tumleplads den runde Skulder;
Men Kys paa Barmen gaee ret ind i Sjælen

Jamen Aarestrup gaar Pinedød ikke ind i Sjælen. Han er baade for
massiv og i Grunden for akademisk – saa brillant, som han ellers
er Smid Bogen! og hør paa dette! .. sagde Ulf, som nu var fær-
dig med Toilettet. Og ridende overskrævs paa en Stol, med Slo-
brok over Benene, i den røde Garibaldiskjorte, med Cigaren i
Mundvigen, læste Brynjulfsen:

Juninat.

Man maa hænge mig op
med Hovedet nedad,
om jeg begriber
hvad der ligger bag Natten
som Lov for Dagen –
hvortil Livet sigter –
hvorfor vi lever det!
Ingen kan give Svar,

vi famler alle i Mørke;
hvorfor da gaa i Rette
med en stakkels Digter,
om den lyse Nat frister ham
til at fantasere?

Drik – drik – drik!
Lad den store Kande
gaa flittig rundt i Kredsen!
Sid ikke dér
med Nakken ned i Ryggen
forbavset over Maanens blanke Gulddaler!

Tro ej at Dukaten
falder ned i jert Skød!
Vi ere fattige Stympere,
og ville vedblive at være det,
slidende for Brodet,
indtil vi styrter
Drik – drik – drik!
at vi kunne glemme
vort Livs elendige Vilkaar
i denne Juninats
guddommelige Skønhed!

Jeg véd, at gode Venner
imorgen ville sige:
Han beruser sig
i daarligt Selskab –
nedbryder sit Helbred –
stjæler Vorherres Tid; –
vi ville holde os fra ham,
sætte Kors ved hans Navn,
betragte ham som dod!

Men jeg svarer:
Gaa Pokker ivold!
Jeg sidder
med hvem jeg sidder!
svarer ikke Skat
til nogen Fordom!
betragter mig som løst
fra Støvets Baand
i denne Juninats
guddommelige Frihed!

Spørg Nattergalen,
om den blev konfirmeret,
sat i Vejviser
og paa Mandtalslister? ..
Den vil svare
med en jublende Trille,
le af fuld Hals
med dybe Lokketoner –
drikke sig Rus
i Blomsterduggen –
vakle til Reden –
synke ned ved sin Elskedes
dunbløde Bryst,
og forgaa i den Salighed,
som Natten gemmer!

Hæng mig op! hæng mig op!
Denne Juninat
er til at dø i

selv Stenene paa Vejen
synes at have Følelser,
de ej kunne magte.
Kom, Edith! lad os dø –
siden det er umuligt at leve!